

בינ"ו עמ"י עש"ו

דברות קודש

מכ"ק רבינו הקודה"ט רשכבה"ג

מרן ר' יואל טייטלבוים זי"ע
ועכ"א

בענין יום המר והנמהר ה' אייר

יום חגם של המרידה במלכות שמים רח"ל

ה' יעקרו במהרה

אין לשער חומר העוון של השמחים ביום אידם זה גרוע הרבה יותר ממודה בע"ז

ואין לשער חומר העון פלילי של השמחים חלי גיל או מראים שמחה וחג ביום הניאוף הנורא שקראו אותו יום העלמאות, שהתיסדו מנאלי ה' והתיצבו על ה' ועל משיחו להעמיד מלכות של מינות על ישראל בעקירת התוה"ק והאמונה, ושמאלו התחיל מחדש השפיכות דמים של רצוא רצות מישראל, וזה גרוע הרבה יותר ממודה בע"ז, שאינו מודה בלצד, אלא גם שש ושמת בהמרידה הנוראה שנעשה על הקצ"ה ועל תורתו הקדושה, וכמו שפירשו בכתוב "תחת אשר לא עצדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לצב", כי הרצה עוצרי עצירה גם כופרים יש שעדיין לצם כואב עליהם על מה שאינם עוזדים השי"ת, אלא שלא יוכלו לעמוד נגד יצרם הקשה ונגד הדעות הכוזבות המבלבלים אותו, אבל אותן השמחים עוד בעצירה זה ניאוף הרצה יותר. וזוה פירשו הכ"ה הנ"ל, שלא די שלא עצדת את ה' אלקיך, אבל היה העדר עצודתך את ה' גם בשמחה ובטוב לצב, וע"כ העונש הרצה יותר, וכעין זה השמחים ביום אידם יום המר והנמהר. הרחמן הוא יצילנו מהם ומהמונס ויחזק את לבנו להאיר עינינו בתורתו ועבודתו ית"ש.

(ויא"מ עמ' שע"א)

עתוני האגודה שמחים בפרהסיא ביום זה - היש לך ניאוף גדול מזה

ובאותו היום המר והנמהר שנעשה מרידה במלכות שמים כ"כ להעמיד ממשלה לישראל באה"ק צלי תורה ואמונה כלל שמס תלא מינות וכפירה לישראל, וקראו אותו יום העלמאות, המה (האגודה) ששים ושמחים צעתוניהם צפרהסיא לעין כל לעשות יו"ט גדול ביום המרידה במלכות שמים, היש לך ניאוף גדול להשי"ת מזה, ומכאיב לצ כל מאמין בהשי"ת ובתורתו הקדושה עד קלה, קלר היריעה מהכיל לחשוב מה שרואין בכל נעד ונעד שלגמרי נגררין אצתרי, השי"ת ירחם עלינו ועכ"י צב"א.

(ויא"מ עמ' קמ"ח)

הדבר ברור שחכו"ל היו קובעים יום זה לת"צ, שהוא גרועה הרבה יותר מהחורבן בגוף ובנפש

ובעוה"ר עד היכן הדברים מגיעין, או לנו שכך עלתה צימינו לראות בעינינו שפלות הדור שימלאו עוד יהודים חקידים שציוס מר ונמהר כזה (ה' חיר) שהעמידו מנאלי ה' ויש בו כל ראשי העצירות ג"ע ושפיכות דמים ועבודה זרה, והוא כנגד רלון הצורא צ"ה, ניאוף לה', יסוד המינות, יסוד שפיכות דמים, שנהרגו על ידיהם כבר כמה רצות יהודים, ונמלאים עוד יהודים שמניחין עוד תפלין ויאמרו על יום כזה שהוא יו"ט ומשמחין עצמם עם מכעסי ה', אוי נא לנו לפני הצורא כל עולמים, ואין לורך להאריך בזה כי קצרה היריעה מהכיל, ואין עוד מה לדבר בענין זה דכל צר דעת מצין זאת – וליקח חלק בזה בעוה"ר הוא ממש יהרג ובל יעבור – ואצלי הדבר ברור שאלמלא היו חכמו"ל כאן היו מתקנים את יום זה לתענית ליצור בכל מקומות, שהוא הרצה יותר גרוע מהחורבן, בגוף ובנפש, וכיון שקרה לנו עכשיו סיבה זאת (נפילת הס"ת על הארץ בחוה"מ פסח), אע"פ שעפ"י חשבון היה יותר טוב לקבוע תענית על זה בשבוע שני של צב"ב, אבל ראיתי שהוא סיבה מן השמים שיקבעו אותו דייקא על יום זה, שגם בלא זה היו צריכין לקבוע תענית בזה היום כנ"ל, רק שאנו אין בכחנו לעשות זאת להטיל על הציבור, רק אחר שממילא צריכין לקבוע תענית מחמת הסיבה הנ"ל ע"כ החיוב מוטל דוקא על יום זה

להרבות בתפלה ותחנונים ולבקש מהש"ת שיסיר חרון אפו מישראל שינצלו מכל נרה ונזקה ולא יהיו נתפסים ברשת המינות.

ואצלי הדבר צלי ספק שכל אותן הנוטלים חלק באותן הענינים נחשבים צלי ספק לשונאי ה' ואין שום ספק בזה, השי"ת יצילנו מהם ומהמונם, ומחוייבים להתפלל להשי"ת שזוכה להיות לבוקים בדרך האמת.

(חד"ת תש"ט ז' תזריע עמ' נ"ב)

בדורות הקודמין היו קובעין ע"ז מאה ת"ב לא א'

והצדיקים מדורות הקודמין אם היו רואין כזאת לא היו יכולין לסבלו מרוב נער ואיככה אוכל וראיתי באוצדן מולדתי, "וויא קען מען דאס אזוי רואיג נוקוקן ווי מ'שמד'ט אויס מיט כפירה מאות אלפים אידישע קינדער זרע ברוכי ה', וגמלאין עוד משומרי תו"מ ששמחין עלי איד וניאוך ה' כזה שקמה מלכות המינות צישראל נגד התורה והאמונה, ודורות הקודמין אילו היו רואין כזאת לא היו קובעין על זה תשעה באב אחד, רק מאה תשעה באב'ס שגרוע הרבה יותר מהחורבן, ושפלות הדור גדול כ"כ עד שאין צער המת מרגיש באיזמל.

(הו"ר תשכ"ב)

האומר הלל ביום זה, אין לך חירוף וגידוף בזה

גם מה ששאל אודות אמירת ההלל, הנה אמרו חז"ל (שבת דף ק"ח ע"ג) הקורא הלל בכל יום הרי זה מחרף ומגדף, וק"ו בן בנו של ק"ו אותן שאומרים הלל על האסון הנורא הזה ר"ל, אין לך חירוף וגידוף כמותו.

(ד"י מכתבים ח"א עמ' צ"ח)

עוד טעם: מפני שמכחיש וכופר ביכולתו ית' לעשות נסים נגלים - כש"כ המהללים נפי הרשעים שהוא כפירה גמורה

ועוד כתב פי"א אחר, כי הקצ"ה עושה נסים נסתרים עם כל אדם בכל יום כמאחז"ל על פסוק לעושה נפלאות גדולות לצדו (מדרש תהלים קל"ו) אמנם נסים נגלים נראים לזמנים רחוקים כניסים הנגלים אשר עליהם הוקצע אמירת ההלל, והטעם לפי שאין זכות כל אדם מספיק שיעשה לו נס נגלה ונראית בחוש הראות, לכן האומר הלל שהוקצע לאומרו בזמנים שנעשו נסים נגלים כצ"מ, והוא אומרה בכל יום, הרי הוא כמכריז ומעיד שכשם שצכל יום אינו צעבור הנסים הנגלים, כך בזמן צישראל אומרים אותו לא היו נסים נגלים, ונמלא מכחיש וכופר ביכולתו ית' שלא הי' צידו ח"ו לעשות נסים, ואין לך חירוף וגידוף גדול מזה, עכ"ל. ומכש"כ המהללים נפי הרשעים, ואפילו אם כוונתם לשבח להצו"ת, ה"ה מכחישים וכופרים ביכולתו ית' לעשות נסים נגלים אמיתיים, ואומרים בגלוי שכזה כן זה, וכן היו גם נפי יציאת מצרים, וה"ה מכחישים בנפי השי"ת והוא כפירה גמורה ר"ל. ומכש"כ אלו שאומרים בפירוש על נסים אלו שהם כנסים של יצ"מ, היש לך כפירה גדולה מזה. וכבר הארכנו בזה לעיל.

(שם)

מי ששומר חגם, הוי גם מועדי ד' שלו שנזאים לפני הקב"ה

קשה דאיך אפ"ל דפסוק חדשיכם ומועדיכם שנאה נפשי קאי על החג שיעשה ירבעם, הלא הוא לא עשה רק חג אחד בחודש השמיני, והפסוק אמר בלשון רבים חדשיכם

ומועדיכם. אמנם קושיא זו מתורגמת קצת צדור השפל הזה שהוסיפו המינים חג זה' אייר ועשו אותו ליום אידם, שזה גרוע הרבה יותר מחג שעשה ירבעם, שהרי הוא הי' מאמין בהשי"ת ובתורתו הק' אלא שהי' לו איזה טעות כמזוחר בפסוקים ודצרי המפרשים, אבל המינים והאפיקורסים הללו הם כופרים גמורים בהשי"ת ובתוה"ק וכו'. דהנה במדרש הג"ל לא אמרו שפסוק חדשיכם ומועדיכם שנאה נפשי נאמר על החגים שעשה ירבעם, אלא דייקו בלשונם הק' ואמרו חדשיכם ומועדיכם "בשציל" אותן מועדות שעשה ירבעם וכו' והכוונה בזה שחס שומרין את החג של ירבעם אז הוא גם מועדי ה' שנואים אלל הקצ"ה, דבזה מראה שאין לבו שלם עם ה' וגם כשומר את חגי ה' יש בו שותפות לע"ז ובהפרת התורה, דלעפ"י שירבעם הי' לו רק טעות כנ"ל, לעפ"י הי' בו הפרת התורה, ואם נוטלין חלק בזה וזוה אז שניהם שנואים לפני המקום, וכמו שהסביר בעל העקידה למה הפוסקים על שתי הקעיפים הם שנואים לה' כיון שלצוקף יעוזב את התורה ויפנה לגמרי לע"ז, וע"כ היו המועדים שנואים לפני השי"ת כיון ששמרו גם את חגו של ירבעם, ושפיר נאמר הפסוק על חגים ומועדים שנתורה, אבל מי שאינו נוטל חלק באותן המועדים שהם נגד רצונו ית"ש ואין לו שום שייכות עם דבר שעשו מינים ואפיקורסים כופרים בהשי"ת ובתורתו הק', אז הוא מועדים שלו לנחת רוח ולרצון לפני השי"ת, וגם אם הוא שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה זה לשמה כמו בכל מנאות התורה, והעיקר תלוי בזה אם שומרין גם חגים כאלו שהם נגד רצונו ית"ש, דע"ז הוא הכל שנאוי לפני השי"ת.

(חד"ת סוכות עמ' ק"י)

רוה"ק הופיעה בבית מדרשם של גאוני קדמאי, שהרגישו שיום זה צריך להתגברות יתירה

ולפלא מה שנחתם התקנה הנ"ל מרו"מ ורו"צ רבני וגאוני ארץ תקיפי דארעא דישראל זה יותר משני מאות שנה ציוס ה' אייר הוא היום המר והנמהר אשר התייצבו הכופרים ומנאצי ה' על ה' ועל משיחו להשתלט על ישראל, והוא השובר ומשכיח כל כח הקדושה בעו"ה, והיא המעצרת על דתוה"ק באופן נורא ואיום, דייקא באותו היום התעוררו הקדושים אשר בארץ תקיפי דארעא דישראל להתייצב בתקנות תקיפות עבור קדושת הארץ שלא תתחלל ת"ו וכוחות הטומאה לא ירעו ולא ישחיתו את גבול הקדושה שבאה"ק, ורוה"ק הופיעה בצית מדרשם בכמה מאות שנים מלפנים שאותו היום נריך להתגברות יתירה. זכותם יגן עלינו ועכ"י להיללנו ממים הזדונים ברוב רחמיו וחסדיו ית"ש.

(ויא"מ עמ' ש"ל)

כל ענין עצמאות הוא ע"ז ומינות

וככה הוא עכשיו שכל כחות הציונים כופרים לגמרי בהשי"ת ובתוה"ק ואין להם אלא א"י, א"כ נותנים עצמאות לא"י בלי מורא מהשי"ת ועושין בזה ע"ז, כי כל עצמאות שהוא מבלעדי השי"ת הוא עבודה זרה ר"ל כנז"ל. והדתיים הנגררים אחר הציונים למלאות את דצריהם בענין א"י נותנים להם רב חיזוק ואומץ צמה שמעימידים כלם בהיכל ה', אוי לאותה צושה ואוי לאותה כלימה. והכי קראו שם היום המר והנמהר שקרה האסון הנורא לישראל שהוקמה מלכות המינות בא"י זה שמו אשר קראו ליום אידם יום העצמאות, כי כל ענין העצמאות הוא מינות ר"ל, שאין שום עצמאות בעולם אלא השי"ת לבדו הוא ולא אחר.

(ויא"מ עמ' שס"א)